

Intet med den paagjældende Sag at bestille. Hvad selve denne Sag angik, da gik det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds saa vidt, at han erklærede, at vi gjerne for ham maatte behandle det foreliggende Forslag, ligesom vi i sin Tid behandlede et Forslag om Grindefangst ved Færøerne, da vi skar næsten Alt bort, hvad der var i Forslaget, og beholdt ganske Lidet tilbage. Ja, det ærede Medlem gik meget videre, han plukkede reent bort Alt, hvad der var deri, saa at der aldeles Intet blev tilbage; han gik saavidt, at han endog erklærede og gjentagne Gange erklærede, at han vilde være fornøiet med blot at faae Menighedsraad ud som Resultat af Udvalgets og Thingets Forhandlinger, men det er dog en mærkelig Bet for Thinget til at komme til en Udtalelse om Menighedsraadene at gjøre Forslag om et Kirkeraad og nedsætte Udvalg desangaaende. Det, der for mig var det Allerklarreste i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, det var, at han havde en overordentlig Kjærlighed til at faae et Udvalg nedsat; for dette forekom det mig, at han vilde opoffre hele det foreliggende Forslag; han bad os saa indtrængende om blot at faae et Udvalg nedsat, saa kunde man gjerne slaae Forslaget ihjel. Det er dette, jeg mener, man vel skal vogte sig for; jeg mener, at naar vi først ere slaaede ind paa den Bet, saa have vi ondt ved at see, hvad Resultatet vil blive. Naar det først kommer saa vidt, at vi om saadanne Sager skulle udsæde, om jeg saa maa kalde det, Decreter eller give Responser, naar Rigsdagen skal fortælle sin Mening om Kirkeraad i Almindelighed og om Kirkeforfatningens Ordning i Almindelighed, uden at der foreligger et bestemt Forslag, som den kan eller vil slutte sig til, — thi jeg troer ikke, at Majoriteten vil slutte sig til dette — saa har Rigsdagen indladt sig paa Noget, som den ikke bør indlade sig paa. Rigsdagen bør sige, at den for sit Vedkommende giver en Lov, men den bør ikke indlade sig paa at klare Meninger eller afgjøre en kirkelig Strid; dermed har den Intet at bestille. Der er blevet sagt, at vi skulle tage Hensyn til Landstthinget; ja, det er ganske sandt, der skal vist Ingen mere end jeg opfordre til at tage Hensyn til Landstthinget, men naturlig-

vis kun, naar det kan see uden Skade for vor Overbeviisning; thi den kunne vi ikke opgive af dette Hensyn. Dette kan jo heller ikke være den ærede Rigsdagsmands Mening, naar han siger: „Forkast ikke et Forslag, som er antaget i Landstthinget“; thi dette Thing har jo forkastet mange Love, som ere vedtagne i Folkethinget, s. Ex. Fæstefagen. Jeg vil her gjøre den Bemærkning, at det er urigtigt, naar den ærede Rigsdagsmand udtalte, at der i Landstthinget var en stor Majoritet for Forslaget, thi det var der aldeles ikke. Men lad os dernæst see, hvorledes det vilde gaae, naar vi fulgte den ærede Rigsdagsmands Opfordring og lod Sagen gaae til et Udvalg; jeg henvender mig da nærmest til dem, der dele Mening med den ærede Rigsdagsmand for Nyborg (Gomard) og spørger: Kom vi da ikke meget mere til at udtale os imod Landstthinget, naar vi lod Forslaget komme til et Udvalg, for rigtig tilgavns at faae det slaaet ihjel og begrave det med fuld Musik og slyde Salver over det, komme vi ikke derved til at udtale os meget stærkere imod Landstthinget, er det ikke meget bedre nu at lade det gaae ganske simpelt og nægte Sagen Overgang til videre Behandling, istedet for at komme i en saa bestemt Modstrid med Landstthinget? Dette er Noget, vi vel skulle vogte os for. Hvorfor skulle vi blande os i sllige Sager, uden at vi have en fast Jordbund at staae paa, hvorfor skulle vi stride med Landstthinget fra et saadant Standpunkt og paa en saadan Maade? Det synes jeg vilde være meget urigtigt. Der blev stillet i Udsigt, at Landstthinget, naar vi saaledes forkastede Forslaget, skulde tage Repressalier; det maa være den ærede Rigsdagsmands Mening om Landstthinget; jeg troer det aldeles ikke. Det kan aldrig falde mig ind at troe, at en saa fortrinlig Forsamling, som Landstthinget i mine Dine er, skulde, fordi det seer, at vi, stemmende efter vor bedste Overbeviisning, forkaste et Lovforslag, som kommer fra det, blive vred og tabe sin Senatorværdighed og søge at gjøre Gjengjæld. Det kunde jeg aldrig formode om Landstthinget, og jeg kan ikke engang troe det, selv om jeg hører det af et saa skarpsindigt og høitaget Medlem som den høitærede Rigsdagsmand for Maribo